

Postanowienie z dnia 5 kwietnia 2001 r., I CZ 30/01

Samo twierdzenie skarżącego w kasacji, że nie jest ona oczywiście bezzasadna, bez jednoczesnego wskazania przesłanek z art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., nie wyłącza odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Przewodniczący Sędzia SN Stanisław Dąbrowski

Sędzia SN Maria Grzelka (sprawozdawca), Sędzia SA Jan Kremer

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa produkcji Handlu i Usług „U.A.”, spółka z o.o. w R. przeciwko Hannie O.-K., Zbigniewowi O.-K., Zakład Usługowo-Produkcyjny „L.-M.” w C. o zapłatę, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 kwietnia 2001 r., zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 stycznia 2001 r., oddalił zażalenie.

Z uzasadnienia

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w Rzeszowie odrzucił kasację powoda od wyroku tego Sądu z dnia 22 listopada 2000 r. uznając, że kasacja nie zawiera przytoczenia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

W zażaleniu powód zarzucił, że w swojej skardze kasacyjnej powołał się na naruszenie prawa materialnego oraz na uchybienia procesowe, a także, że wykazał na czym te zarzuty są oparte, w związku z czym kasacja zawiera wszystkie elementy objęte przepisem art. 393³ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pod rządami przepisu art. 393³ k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego... (Dz.U. Nr 48, poz. 554) Sąd Najwyższy wielokrotnie prezentował pogląd o nieusuwalności takich braków skargi kasacyjnej jak niewskazanie konkretnych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, brak przytoczenia podstaw kasacyjnych albo brak uzasadnienia zarzutów w nawiązaniu

do realiów rozpoznawanej sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 24/96, OSNAPUS 1997, nr 13, poz. 242, z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151). Akcentowano nie tylko kreatywny charakter elementów skargi kasacyjnej, ale także rolę Sądu Najwyższego, obejmującą przede wszystkim prawidłową wykładnię prawa i dbałość o jednolite stosowanie prawa, a nie czuwanie nad interesem stron w konkretnych sprawach. Spełnieniu tej roli służyć miały – obok kryteriów dopuszczalności kasacji, uwzględniających potrzebę badania tylko niektórych spraw, oraz oprócz podstaw ukierunkowanych na badanie stosowania prawa, a nie na rozstrzyganie o indywidualnych interesach stron – także wymagania przewidziane w art. 393³ k.p.c. w poprzednim brzmieniu, nakazujące przedstawienie kwestii prawnych w sposób przejrzysty i uporządkowany.

Obecnie, na tle nowych unormowań wprowadzonych ustawą z dnia 24 maja 2000 r., a w tym przede wszystkim w związku z instytucją tzw. przedsądu (art. 393 i art. 393⁷ § 1 k.p.c.), publicznoprawny cel kasacji został uwypuklony jeszcze bardziej. (...)

W związku z treścią art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. nasuwa się pytanie, czy brak oczywistej bezzasadności kasacji stanowi samodzielną podstawę rozważań w kwestii przyjęcia kasacji do rozpoznania ze skutkiem w postaci niemożności odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, choćby w sprawie nie występowało istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni.

Rola i pozycja Sądu Najwyższego określona w art. 183 ust. 1 Konstytucji RP oraz w art. 2 ust. 3 i art. 13 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz.U. z 1994 r. Nr 13, poz. 48 ze zm.) określa kształt kasacji jako środka procesowego służącego przede wszystkim interesowi publicznemu. Przy tym założeniu, analiza treści art. 393 k.p.c. prowadzi do wniosku, że brak oczywistej bezzasadności kasacji bez jednoczesnego występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby wykładni może uzasadniać odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wprawdzie z literalnego brzmienia przepisu art. 393 § 1 k.p.c. może wynikać, że przesłanka określona pkt 3 jest równorzędna, w sensie stwarzania samodzielnej podstawy odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania, z przesłankami określonymi

w pkt 1 i 2, to jednak mając na względzie publicznoprawny charakter kasacji stanowiska takiego przyjąć nie można. (...)

Ocenie dokonywanej w ramach tzw. przedsądu służą więc w istocie tylko przesłanki z art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (...)

Powyższe sprawia, że obowiązek przewidziany w przepisie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. nie obejmuje powoływania się na brak oczywistej bezzasadności kasacji, co zwalnia skarżącego z konieczności przytaczania w skardze kasacyjnej tego rodzaju okoliczności. (...)

Kasacja w sprawie, której dotyczy rozpoznawane zażalenie nie zawiera treści, które by mogły być przyporządkowane przepisowi art. 393 k.p.c. Powołanie się skarżącego na naruszenie prawa materialnego i uchybienia procesowe oznaczać może jedynie sprostanie wymaganiom zawartym w art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. przytoczenie podstaw kasacyjnych. (...)

Z powyższych względów za trafne należało uznać stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu, natomiast zażalenie należało uznać za bezzasadne. Sprawia to, że zażalenie podlegało oddaleniu (art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 393¹⁹ k.p.c.).

